

Захопливі пригоди не трапляються випадково, вони – це нагорода мандрівникові за його сміливість зійти з утопаної туристичної стежки.

Аун

Ми називаємо його «Петлею фаранга» – психостимулятор, який під час масажу втираємо в тіло клієнта. До 2012 року ми не використовували «Петлі фаранга», але в Інтернеті з'явилися форуми, й тисячі фарангів стали читати розповідь одного мстивого фаранга про нас, через це гратися з фарангами стало значно складніше. Вони самі в усьому винні. Знання мають бути привілеєм обраних, а не лежати на столі у кожного фаранга.

Моя сестра закохалася у злого фаранга, ніхто не вірить, що таке може статися, бо такого раніше не було і ніколи не буде. Якщо ви чули про щось подібне, то ви повірили у брехню, ми вміємо брехати так вишукано, що фаранги одружуються з нами, сліпо вірячи в те, що вони нам подобаються, а деякі, найдурніші серед них, навіть упевнені, що натрапили на кохання – таке, яке вигадують для них продавці кіно. Сестра працювала в будинку радості «1000+1 Premier Massage» у Бангкоку, її псевдо Мікс (Mix), неймовірно вродлива і обличчям, і тілом, майже всі фаранги закохувались у неї, бо вона бездоганна і вміє гратися в закохану. Злий фаранг використав магію, щоб привласнити розум моєї сестри. У будинку радості «1000+1 Premier Massage»

суворі правила і жорстоке покарання за порушення їх. Але магія – страшна штука, злий фаранг зачарував мою сестру так сильно, що вона переступила межу – дозволила себе фотографувати, назвала фарангові свій справжній номер телефону, приїхала до нього в готель «Prince Palace». Якби вона не заблукала в тому клятому готелі, кажуть, там навіть персонал іноді губиться, то поганого не сталося б.

Я сподіваюся, що він знайде у Пном Пені схожу на мою сестру дівчину, задурить їй мізки обіцянками про подорож до Європи й залишить її в режимі очікування, а потім вона прибуде до Чіанг Мая, щойно він її покличе. На перший погляд усе нескладно, але так не буває. Ніколи складні справи не бувають простими. Тепер усе залежатиме від нього. Я не хочу думати про те, як він це зробить, бо думки похитнуть мою віру в порятунок сестри, адже звідти ще ніхто не тікав.

Фейковий айфон

24.03.2024, Устер, кантон Цюрих, Швейцарія.

За широченним і довжелезним столом – залізний каркас, скляна стільниця, сидить у чорному шкіряному кріслі чоловік років сорока п'яти, в його руках прямокутна коробка з написом «iPhone». Тяжко зітхнувши й прикусивши нижню губу, він перевертає коробку і прикипає поглядом до напису у верхньому лівому кутку зворотного боку: «iPhone 15 Pro Max Designed by Apple in California». «Hi. – Він заперечливо хитає головою. – Я повинен його повернути, це не той випадок, коли треба обдурити себе й жити далі, наче нічого не сталося. Це сталося, але ти не повинен із цим змиритися. Це справа принципу. Людина без ідеалів, принципів – просто істота. – Він кладе коробку на стіл і всміхається. – Ти як той

пін, що підпалив десятигривневу купюру, щоб знайти 5 копійок. Е ні. – Він, хмикнувши і викрививши губи у глузливій по-смішці, трусить головою. – Пін це зробив через скупість, а я це роблю з іншої причини. Завжди треба з'ясовувати причину, яка штовхнула людину до якогось учинку. Головне – причина, а не вчинок. Не можна один і той же вчинок міряти однією мірою. Причина. Завжди спочатку питай про причину, і тільки потім аплодує вчинкові чи засуджуй його».

Він бере до рук свій смартфон від «Самсунга» і заходить у Скайсканер.

У верхньому рядку він пише «Мілан», у нижньому – «Шанхай». На кілька секунд замислившись, вибирає дати вильоту й повернення: 31 березня і 22 квітня. «Зупиня-тись у Шанхаї чи ні? Краще зупинитись, бо, можливо, за один день не вдасться прокрутити задумане. Ні, зупиня-тись не треба, не вийде в день прильоту, отже, зробиш це в день відльоту, так навіть краще. У тебе буде для цього цілий день, вони обов'язково там з'являться. – Він широко всміхається. – У шахраїв не буває вихідних».

Переглянувши кілька варіантів перельоту, він робить скриншот пропозиції від авіакомпанії «SAS»: рейс Мілан – Копенгаген – Шанхай – Копенгаген – Мілан і змінює в по-шуковнику Мілан на Шанхай, а Шанхай – на Чіанг Май.

«Чудово, – вдоволено киває він, дивлячись в екран смарт-фона на пропозицію від авіакомпанії «Spring». – У мене буде цілих одинадцять годин у Шанхаї. Плювати на потенційні проблеми! Я це зроблю! – Він кладе на стіл смартфон, бере коробку з написом «iPhone» і дістає смартфон темного кольору, на задній кришці якого зображено надкушене яблуко. – Ти повернешся назад до Китаю. Ти станеш першим фейковим айфоном, який повернувся до свого продавця».

Спочатку він купує квитки на рейс Шанхай – Чіанг Май – Шанхай, а потім повертається до рейсу Мілан – Копенгаген – Шанхай – Копенгаген – Мілан.

Отримавши на електронну пошту номери бронювання рейсів, він зі щасливим виразом обличчя дістає з-під ліжка стареньку, добряче потерту і засмальцьовану сіру валізу розміром 55×40×20 см, у якій відсутнє одне з двох коліщат – праве, і, вдихнувши на повні груди, заплющує очі. *«Мої скарби завжди зі мною. – Він спочатку гладить рукою валізу, а потім розкриває її. – Вже років через двадцять це буде головним показником мого успіху як чоловіка. – Його погляд прикутий до вмісту валізи: жіночі трусики різних кольорів, розмірів і фасонів, до кожних трусиків прикріплені трьома нитками, срібна, бронзова, часом золота, світлина та овальна шкіряна бирка білого кольору (в далекому минулому кохана зрадила його і залишила на пам'ять про себе білий шкіряний плащ, який їй подарував новий коханець, вона хотіла, щоб після розтавання з нею в його житті були тільки білі смуги, коханцеві вона сказала, що обміняла плащ на цінну для неї річ, вона не уточнила яку, а він і не питав, цією річчю було прощення, але він так і не зміг її простити – навіть після того, як вирізав із плаща не одну овальну бирку). На кожній бирці жіноче ім'я, написане – литовською, українською, єврейською, молдовською, вірменською, тайською, суахільською, казахською, португальською, іспанською, кхмерською, німецькою... Він бере трусики кольору цвіту пижмолистої фацелії, до яких золотою та двома бронзовими нитками прикріплено білу бирку з червоним написом «Жанна» і світлину – усміхнена брюнетка з розкішними грудьми, яка позує йому топлес, і на мить заплющує очі. «Двадцять дев'ять оргазмів, із них двадцять три вагінальних. Тридцять два оргазми, з яких лише два кліторальних. Якби мені хтось про таке розповів, я б не повірив. Цікаво, де вона тепер? Мабуть, вийшла*

заміж за якогось непоказного багатія, бо стомилася чекати, поки я розбагатію, і імітує з ним оргазми. Хіба в них усіх, прихованих невдах, не вистачає розуму збагнути, де справжній оргазм, а де вдаваний? Заробити грошей розуму вистачило, а збагнути головне – заради чого й заробляються всі оті гроші, так і не вийшло. Мати купу матеріальних благ і бути вічною жертвою обману. Еротично-статевим невігласом. Для чого таке життя? Той роман гуляє світом уже понад десять років, його заради однієї фрази – “Жінка не бреше лише одним місцем...” – варто прочитати бодай двічі, щоб дати правдиву оцінку своїм досягненням. Ковтнути, навіть не розжувавши, оминувши всі смакові рецептори. Для чого? Щоб задовольнити лише потреби живота, тобто животинні запити. – Він сумно зітхає й ледь помітно киває. – Хто ще, як не ти сам, скаже тобі правду про тебе? Треба привезти щось Жанні з Чіанг Мая. Щось особливе – як подяку за мій власний рекорд. – Він перевертає бирку з написом «Жанна», на зворотному боці написано кольором вогню: «29! 32!». На задньому боці світлини дрібним почерком:

Жанна, 04.04.2023 р., 29 оргазмів, 6 кліторальних і 23 вагінальних.

Благала зупинитись, бо непритомніла, не зупинився.

Зомліла.

Упала, коли захотіла піти до вбиральні))

14.06.2023 р., 32 оргазми, 2 кліторальні («Тампон»).

**Брала мою руку і клала собі на шию, казала, коли тисну,
то оргазм яскравіший, особливо коли не відпускаю після того,
як вона починає пручатися...**

Іноді боявся, що задушу її, а вона з усмішкою казала: «Відкачаєш...»

Він притуляє до обличчя її трусики, заплющує очі і глибоко вдихає. На обличчі блаженна усмішка. «Ще й досі пахнуть. – Він розплющує очі. – Вона єдина, хто не спитав, навіщо мені її трусики. Ніхто з них навіть не здогадується, що

потрапив до валізи чоловічої слави. Цікаво, ще є у світі чоловіки, які всюди тягають за собою валізу з жіночими трусами? Чи ти один такий придурок? – Він сміється вголос. – Я б і валізи зі щоденниками та фотоальбомами тягав за собою, але вони надто великі та важкі, тому краще їм бути в підвалі під старою ванною. Якби мене спитали, які найприємніші слова я чув від жінки, я, мабуть, відповів би, що це були слова Жанни. – Він знову заплющує очі, на обличчі наївна усмішка. – Мало хто тебе зрозуміє. І це так чудово!!! Зрозумілість – це лише одна крапка в кінці речення...

Поклавши пам'ятку про Жанну назад до валізи, він бере трусики рожевого кольору, напис на овальній бирці повідомляє, що цей рожевий клаптик колись належав Олені. На світліні, яка разом із биркою прив'язана до трусиків двома срібними й однією бронзовою нитками, – яскрава білявка, вона, замилювано дивлячись на фотографа, показує йому праву руку, на підмізинному пальці якої – каблучка вірності.

На зворотному боці світліни дрібним почерком:

*Світанок в садах Тегерана, намаз прославляє Аллаха,
На килимі Персії панна голубить мене, наче шаха.
Хвилююсь, бо майже пів віку блукаю по грішному світу,
Та ще не торкався таких ягід, нектару не пив цього цвіту.
Розхристана скромність дівоча й відчинені настіж всі двері...
До стогону й крику охоча, а стіни тоненькі в готелі.
Іран гріх такий не прощає, «Тихіше», – вуста їй стуляю.
Ас-субху лунає гучніше, молитва Олені: «Кохаю!!!»
Пробачте, Єгово, Аллаху, не вам, а коханню вклоняюсь,
Ведіть мене навіть на плаху, та я за цей гріх не покаюсь.
Жовтень – листопад 2018 р., Тегеран – Кашан – Аб'яні –
Ісфахан – Шираз – Бендер-Аббас – острів Кіш.*

«Може, ти все-таки помилився, вирішивши, що завжди тільки одна світлина? В Ірані вона мала щасливіший ви-

гляд, ніж у Кореї, а в Гватемалі... Ні, я все зробив правильно: одна жінка – одна світлина. От тільки в її випадку колір ниток я змінив би».

Поклавши рожеві трусики на стіл поруч із фіолетовими, він опускає очі й дивиться у валізу, його погляд прикутий до зворотного боку світлини, яку двома золотими й однією бронзовою нитками прикріплено до трусиків кольору перестиглої кавової ягоди.

*Теплий світанок, зозуля кує,
дякую тобі, що ти в мене є,
мoje кохання, щастя моє.*

Танзаніт

Мальта, 31.03.2024, двокімнатний люкс у готелі «Urban Valley Resort & Spa».

У просторій ванній худорлявий, мускулистий шатен років тридцяти, упершись обома руками в мушлю умивальника, напружено дивиться на своє відображення у великому прямокутному дзеркалі. Зап'ясток його лівої руки обтяжує широкий стрічковий браслет зі срібла, навколо талії – білосніжний рушник із написом «Urban Valley».

– Якщо навіть тут усе залишиться так само, як було вдома, то доведеться повернутись. – Він глибоко вдихає через ніс, затримує подих на кілька секунд і, наблизивши обличчя до дзеркала, шумно видихає ротом. На поверхні дзеркала з'являється велика рівномірна пляма – «дзеркальний» конденсат.

– Чому ти так довго, Назаре? – чується з глибини кімнати приємний жіночий голос.

– Уже йду, – голосно кидає він через плече, тицяє вказівним пальцем лівиці в пляму на дзеркалі й малює сумного смайлика з напівзаплющеними очима.

Смартфон, який лежить екраном донизу на змивному бачку, вібрає і повільно рухається до протилежного від стіни краю бачка.

– Не встигнеш, я вже маю досвід запобігання самогубству, – глузливо звертається до смартфона Назар, – твого попередника я перехопив у повітрі, тож облиш спроби стати потопельником. А до тебе я неодмінно повернуся. – Він тицяє пальцем в око смайлика. – Я знайду тебе, хоч би де ти була. – Він бере до рук смартфон, який саме дістався до краю, заходить у галерею й гортає зображення до 4 серпня 2023 року. Вивівши на екран знімок звабливої азіатки (скріншот сторінки у Фейсбуці), він, криво усміхнувшись, розвертає смартфон до дзеркала. – Ну як, схожа? Добрий з мене художник?!

– Із ким ти там розмовляєш? – чується той самий жіночий голос. – Ми ж домовлялися, що не торкатимемось гаджетів після двадцять другої години.

– Це я сам із собою, – голосно відповідає Назар, витираючи рушником для рук люстро. – Незабаром ти зникнеш із моєї голови так само, як і пляма з дзеркала, – впевнено шепоче він, дивлячись в екран смартфона – на зображення азіатки – і, кинувши рушник на підлогу, виходить із ванної.

– Ти в добрій формі. – Укрившись ковдрою до підборіддя, вродлива темноволоса панянка з великими апетитними вустами захоплено оглядає його статуру. – Ти всього день поплавав у басейні і вже...

– Ні, Жанно, – мотає Назар головою, – це не плавання, а холодний душ, він підвищує тонус м'язів.

– Якщо їх немає, то холодний душ не допоможе, – усміхається вона мило. – Діставай лікер, – киває на холодильник, – мені не терпиться його скуштувати. – Вона облизує

верхню губу і висовує з-під ковдри праву руку, на підмі-
зинному пальці каблучка з білого золота із квадратним
каменем лавандового кольору – танзаніт вагою 8 каратів.

– Ух ти! – Він захоплено дивиться на каблучку. – Не че-
кав, що ти візьмеш її з собою.

– Це Мальта, коханий. Сюди можна брати все що хочеш. –
Вона широко всміхається. – Я хочу тобі де в чому зізнатися. –
Вона прикушує нижню губу і на мить опускає очі.

– Цікаво. – Він удає, що йому справді цікаво. *«Чому всі
хочуть у чомусь зізнатися?»*

– Але спочатку налий мені лікеру.

– Добре. – Він дістає з холодильника пляшку з написом
«Bajtra Liqueur», відкручує кришку і ллє напій у склянку.

– Достатньо, – каже вона, щойно напій наповнив склян-
ку на третину.

– Як скажеш. – Назар підносить склянку до носа і, за-
плющивши очі, глибоко вдихає.

– І як?

– Ніяк, – хмикає він.

– Сподіваюся, смак усе компенсує. Досить часто запах
є цілковитою протилежністю смаку. – Вона бере склянку
з його рук і робить маленький ковток. – Гм, – підкидає
брови, копилить губи й киває з виглядом знавця, – шкода,
що ми летимо без багажу, я б купила кілька пляшечок.

– Купимо в аеропорту, впевнений, що він там продається.
То в чому ти хотіла зізнатись?

– У Танзанії, коли ти купував цього камінчика... – Вона
допиває кактусовий лікер і ставить склянку на підлогу. –
Я подумала, що ти скупердяй.

– Хіба скупердяї купують такі камені? – Він закручує
кришку на пляшці і ставить пляшку поруч зі склянкою.

– Я тоді навіть згадала приказку «скупий платить дві-
чі», я хвилювалася, що його заберуть в аеропорту. – Вона

захоплено дивиться на каблучку. – Дуже сильно хвилювалася. Річ не в грошах, які ти за нього заплатив. Навіть якби цей камінчик коштував усього двісті доларів, я б усе одно хвилювалась, бо він якийсь особливий.

– Я знаю, що річ не в його ціні, а в його вартості. – Він зітхає. – Так мало людей розуміють різницю між цими словами.

– Але я маю на увазі не матеріальну цінність, а...

– Я знаю, кохана, що ти маєш на увазі. – Він цілує її руку і прикипає поглядом до танзаніту. *«З якого дива діаманти дорожчі? До 1856 року фіолетовий колір був доступний лише для найбагатших людей світу».*

– Ти вже робив щось таке раніше? До зустрічі зі мною. – Вона знімає каблучку з пальця і обережно кладе її на тумбочку.

– Так. Звісно. – На його обличчі ледь помітна зверхня посмішка. – Я завжди шукаю слабкі місця в системі. Мабуть, мені не вистачає проблем, тому я постійно створюю для них підґрунтя. А можливо, я готую запасний план. Людині з моєю життєвою позицією завжди потрібен запасний план.

– Війна показала, що всім потрібен запасний план, – сумно заперечує Жанна.

– Мабуть, – знизує плечима Назар.

– Але ти ризикуєш задля іншого. – Вона широко всміхається. – Тебе це збуджує! Після проходження митниці ти був схожий на дикуна, який не мав жінки кілька років. Спочатку я навіть злякалась. Я думала, що щось накоїла, коли ти схопив мене за руку й потягнув до вбиральні. Я думала, ти приревнував мене до того бородатого накачаного красеня, який зиркав у наш бік. Тобі було байдуже, що вже закінчилась посадка на рейс.

– Ні, не байдуже, просто...

– Але ж ти не зупинився навіть після того, як диспетчерка оголосила на весь аеропорт наші імена.